

staas, og det at indsætte i Loven en Bestemmelse, som uhyre let kan misforstaas, saa at en Mand tror han er i sin gode Ret, men i Virkeligheden bliver nappet som Forbryder, er sandelig ikke heldigt. Altsaa mener Mindretallet, at naar de Herrer Forslagsstillere ikke have kunnet finde nogen bedre Maade til at lette de smaa Saantagere for denne Udgift af 80 Ore, maa Mindretallet fraraade dette Lovforslag. Men jeg haaber, det ærede Flertal vil kunne finde en sikrere Maade, sikrere haade for Statskassen og for Publikum i Almindelighed end den, de have foreslaaet.

Finansministeren (Lüttichau): Det er min Overbevisning, at den Uvilfredshed, der er opstaaet hos det ærede Mindretal, og som har givet sig Udtryk i det ærede Mindretals Udtalelser i Betænkningen, og nu i de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Mindretals Ordfører, let ville kunne fjernes, naar man først kommer til lidt Forstaelse af, hvad der er dette Lovforslags Djemed. Det er jo nok muligt — jeg vil straks udtale det — at man maa tilføje en ikke ganske uvæsentlig Redaktionsændring i den Tekst, der nu foreligger til Affattelsen af Lovforslaget. Det er jo og har været Forslagsstillernes Dnsse — og deri har ogsaa Mindretallet været enig med dem — at man ved denne Foranstaltning skulde skabe en Rettelse for de mindre Saan, nemlig for Saan paa 500 Kr. og derunder, men at man ikke ved denne Indrømmelse skulde komme til Konsekvenser, der førte til, at ogsaa langt større Beløb blev stempelfri. Jeg tror, det gælder her om at holde sig for Dje, at det er et enkelt bestemt Saan, man vil gøre stempelfrit, og jeg maa tilstaa, at jeg ved den Affattelse, som Lovforslaget nu har, har forstaaet det som en Selvfølge, at Meningen netop har været, at det var det enkelte hele Saan, der ikke maatte overstige de 500 Kr., og at en Omgaelse af denne Mening vilde medføre om ikke kriminel Forsølgelse, saa dog en Stempelmulkt. Jeg skal dog henstille, om man da ikke ved et Ændringsforslag til tredje Behandling kunde forandre Teksten saaledes, at der kom til at staa: „udvides til ogsaa at omfatte Forskrivninger for Saan mod Kaution, naar det hele Saan, i Anledning af hvilket Forskrivningen er udstedt, ikke overstiger 500 Kr.“ Med en saadan Redaktion tror jeg ikke, det vil være muligt at omgaa Bestemmelsen. Det vil da nøje kunne ses, at det er et enkelt bestemt Saan, der fritages, og at man ikke kan udstykke større Saan i forskellige mindre og derved gøre dem stempelfri. Det vilde da nemlig blive nødvendigt ikke blot

samtidigt at udstykke Saanene, men at gøre det ved en kunstig Fremgangsmaade, ved i en længere Tidsperiode at udstede en Mængde smaa Saan, og det er jeg ikke saa bange for vil ske, thi jeg tror ikke, det vil finde Sted i de smaa Kasser, hvor det gælder om at stifte smaa Saan, og jeg tror næppe, det vil blive anset for fair i de store Kasser. Jeg vil derfor gøre den Henstilling til de tvende ærede Ordførere, at man gør en saadan Forandring. Skulde der ellers opstaa Behyring for, at Lovforslaget dog førte for vidt, kunde man jo ogsaa gøre denne Lov til en midlertidig, saa at den kun blev givet for visse Aar, men det er dog en Henstilling, jeg ikke lægger særlig Vægt paa. Jeg tror som sagt, at man med den af mig foreslaaede Redaktion vil være fuldstændig betrygget, og jeg skal kun gentage, at alle have været enige om, at det gjaldt om at fritage de mindre Saan, men ikke at gøre Loven anvendelig paa de større.

Ordføreren (N. Nielsen): Den højtærede Finansminister har fuldstændig Ret i, at det, der har været Bestræbelser fra Udvalgets Side, og det, som ogsaa den ærede Minister har stttet sig til, er at skaffe de 500 Kr. fri for Stempelpagt. Naar nu den ærede Minister antydede et Ændringsforslag, som vi altsaa kunne vente til tredje Behandling, om, at der skulde staa: „naar det hele Saan, for hvilket o. s. v.“, saa tror jeg paa Udvalgets Vegne at kunne give et saadant Forslag min Tilslutning . . . (S. Hage: Paa Flertallets Vegne!) . . . altsaa endnu ikke paa Mindretallets Vegne? Ja, saa indskrænker jeg mig selvfølgelig til paa Udvalgets Flertals Vegne, for hvilket jeg nu er Ordfører, at udtale, at jeg tror at kunne give et saadant Ændringsforslag min Tilslutning, idet det jo rammer det, som er Udvalgets Tanke. Jeg skal dog ikke undlade at udtale, at jeg tror ikke det vilde være farligt at lade Bestemmelsen staa, som den oprindeligt stod. Ganske vist var det maaske muligt, at en Mand derefter kunde have faaet 1,000 Kr. stempelfri, men det kunde dog vist ikke lade sig gøre efter denne Affattelse at gaa hen og laane 2, 3, 4,000 Kr. og udstykke dem i Saan paa 500 Kr. samme Dag, samme Djeblit og med de samme Kautionister. Det kan vistnok heller ikke lade sig gøre efter den Form, Lovforslaget nu har. Men naar vi ere enige i Realiteten, blive vi vel ogsaa nok enige om Formen, og det gør mig ondt, at Mindretallets ærede Ordfører følte sig forpligtet til at afbryde mig ved at sige, at det kun er paa Flertallets Vegne jeg tør haabe, at en Tilslutning til